

Arrest

nr. 273 248 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 7 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

Betrokkene werd gehoord door de politie van Oostende op 11.02.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw

Naam: T. (...).

Voornaam: A. (...)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tbilisi

Nationaliteit: Russische Federatie

+ zoon T. A. (..) geboren op X, van Russische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 8 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is in het bezit van een geldig Russisch paspoort maar dit is niet vergezeld van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart aan de politie van Oostende dat zij gehuwd is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij niet gehuwd is noch wettelijk samenwonend is met haar partner T. M. (..), die in het bezit is van een B-kaart en dus legaal in België verblijft. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op 25.11.2021 is betrokkene bevallen van een zoon, A. (..). De jongen draagt enkel haar naam en werd niet erkend door T. M. (..). Het kindje bevindt zich dus eveneens in de situatie van art 7, al 1, 1° van de wet, en dient samen met zijn moeder het grondgebied te verlaten. Ook hier kan dus geen sprake zijn van een schending van art 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet dat zij medische problemen heeft die een terugkeer of het reizen zouden verhinderen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 22.04.2021 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 05.05.2021 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene heeft zich niet zelfstandig gemeld bij de autoriteiten van Polen.

Betrokkene kan een verzoek tot internationale bescherming indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Afdeling Internationale bescherming. Zij dient dit te doen door zich aan te bieden in het aanmeldcentrum Klein Kasteeltje (Passendalestraat 2, 1000 Brussel)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel: schending van:

- art. 7 al. 1 en art. 74/13 Vreemdelingenwet

- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Doordat verweerster besliste dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster

Terwijl

- verzoekster al 2 jaar een relatie heeft met haar partner, er 1,5 religieus mee gehuwd is, en met hem samenwoont in Oostende

- ze samen een zontje hebben, geboren in Oostende

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

Aan verzoekster en haar zoon werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum.

Waar het correct is dat de verblijfssituatie van verzoekster precair is - zij heeft geen verlenging van haar visum aangevraagd, gelet op haar relatie – dient er wel rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden.

En deze omstandigheden zijn:

- dreiging van Russische familie aan vaders kant ontvlucht en van Polen naar België gevlucht;
 - vaste relatie met dhr. M. T. (..);
 - Samenwoning te 8400 OOSTENDE, (..), met:
 - o haar partner, dhr. M. T. (..);
 - o haar minderjarige zoon, jhr. A. T. (..);
 - Lopende aanvraag tot erkenning van A. (..) door zijn vader, bij stad Oostende (cf. stuk 4);
- Verweerster stelt dat verzoekster ten onrechte stelt dat ze gehuwd is en dat de zoon niet erkend werd door zijn vader.

Beiden opmerkingen zijn foutief:

- partijen zijn religieus gehuwd in Polen;
- de aanvraag tot erkenning is reeds lopende van 21.10.2021 (stuk 4).

Er werd dus hoegenaamd geen enkele rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Het is niet wenselijk om een koppel met een vaste relatie uit elkaar te halen; het is nog veel minder wenselijk om een minderjarige zoon alleen in België achter te laten.

Tenslotte is het in de gegeven omstandigheden weinig wenselijk iemand terug te sturen naar Rusland. Verweerster heeft zich in deze toch wel enigszins vergalopperd.

Tweede middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting.

Doordat verweerster besliste dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten lopende de behandelingstermijn van de aanvraag tot erkenning van haar zoon

Terwijl verzoekster reeds sedert 16.01.2021 in België verblijft bij haar partner en er sedert 21.10.2021 een aanvraag tot erkenning van haar zoon lopende is

Zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden

Toelichting:

Zoals eerder reeds uiteengezet kwam verzoekster op 16.01.2021 in België aan.

Zij was toen reeds religieus gehuwd met dhr. M. T. (..), bij wie zij al al die tijd inwoont.

Verzoekster werd door verweerster getolereerd, ruim een jaar, vermoedelijk gelet op haar relatie, ondersteuning door haar partner en gemeenschappelijk kind.

Pas wanneer de partner van verzoekster een aanvraag tot erkenning van A. (..) indient, schiet verweerster in actie en levert zij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Door de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, na dergelijke periode gedogen van de overheid en inzonder stad Oostende, is het principe van de rechtszekerheid en de gerechtvaardigde verwachting geschonden. De aangevochten beslissing is dan ook nietig.

Derde middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoekster al zowat 2 jaar een kerngezin vormt met dhr. M. T. (..) én sedert enkele maanden met hun minderjarige zoon.

Er is sprake van een kerngezin tussen verzoekster, haar partner en hun zoon.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een zware schending van art. 8 EVRM. Zij zou namelijk gedurende langere periode gescheiden worden van haar partner. Omgekeerd zou haar partner voor lange tijd gescheiden worden van hun zoon, zonder kans op herstel. Dat kan niet de bedoeling zijn.

Verzoekster loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor haar stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met amper een garantie op herstel.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt om duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door louter de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan te halen laat de verzoekende partij dit na en is het middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.5. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)”*

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige verblijfstitel. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals in casu de bestreden beslissing.

2.7. De verzoekende partij betoogt evenwel dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens en haar gezondheidstoestand.

2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § RvV 273 971 - Pagina 28 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemiets/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.8.1. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert vooreerst dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij. Zo stelt zij vast: *"Betrokkene verklaart aan de politie van Oostende dat zij gehuwd is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij niet gehuwd is noch wettelijk samenwonend is met haar partner T. M. (...), die in het bezit is van een B-kaart en dus legaal in België verblijft. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

Op 25.11.2021 is betrokkene bevallen van een zoon, A. (...). De jongen draagt enkel haar naam en werd niet erkend door T. M. (...). Het kindje bevindt zich dus eveneens in de situatie van art 7, al 1, 1° van de wet, en dient samen met zijn moeder het grondgebied te verlaten. Ook hier kan dus geen sprake zijn van een schending van art 8 EVRM."

2.8.2. De verzoekende partij is het met deze beoordeling oneens en betoogt dat zij religieus is gehuwd met haar partner en dat een aanvraag tot erkenning van het kind werd ingediend op 21 oktober 2021.

2.8.3. De verzoekende partij gaat er met haar betoog evenwel aan voorbij dat uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat zij gehuwd of wettelijk samenwonend is met haar voorgehouden partner. Zij heeft wel verklaard op 19 juli 2020 in Polen religieus te zijn gehuwd met de voorgehouden partner maar zij heeft dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk gemaakt. Verder kan uit haar verklaringen enkel worden opgemaakt dat zij haar voorgehouden partner via instagram heeft leren kennen in februari 2020. Haar partner zou dan een eerste keer in juli 2020 naar Polen zijn afgereisd en in dezelfde week zouden ze religieus zijn gehuwd. Op 16 januari 2021 is de verzoekende partij dan naar België afgereisd en is ze ingetrokken bij de voorgehouden partner. Uit deze gegevens blijkt geenszins dat de banden die de verzoekende partij heeft met de voorgehouden partner doen getuigen van een effectief beleefde gezinsrelatie. Er is enkel sprake van een zeer snelle gang van zaken waarbij gewag wordt gemaakt van één fysieke ontmoeting in Polen waarna onmiddellijk werd beslist religieus te huwen, maar waarvan ook geen bewijzen worden voorgelegd, en waarna de verzoekende partij is afgereisd naar België om in te trekken bij de voorgehouden partner. Buiten een samenwoning sinds begin 2021 liggen geen stukken voor van een effectief beleefde gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij ontkent ook niet dat zij niet heeft getracht haar verblijfssituatie – gelet op de relatie met een in België tot verblijf toegelaten vreemdeling – te regelen. Het kan de verwerende partij – gelet op de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken en waaruit niet kan blijken dat afdoende is aangetoond dat er in casu sprake is van een effectief beleefde hechte relatie – niet ten kwade worden geduid dat zij het loutere gegeven van samenwoning niet aanvaardt als bewijs van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.8.4. Voorts betwist de verzoekende partij ook niet dat het kind enkel haar naam draagt en het vooralsnog niet is erkend door de voorgehouden partner. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er enige verwantschapsband voorligt tussen haar kind en de voorgehouden partner. In dit verband wijst de Raad erop dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de voorgehouden partner een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind. De vraag is of de voorgehouden partner kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de voorgehouden partner een zorgdragende volwassene voor het kind is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een verwijzing naar de samenwoning en de vraag tot erkenning van het kind. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de voorgehouden partner ook een zorgdragende volwassene is voor het kind, derwijze dat kan worden gesproken van een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen de voorgehouden partner en het kind.

2.8.5. Waar zij meent dat het principe van de rechtszekerheid en de gerechtvaardigde verwachting is geschonden omdat de bestreden beslissing werd getroffen tijdens de behandeling van de aanvraag tot erkenning van het kind, wijst de Raad erop dat uit niks blijkt dat de verzoekende partij de gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven omdat er een aanvraag tot erkenning van het kind werd ingediend. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger put uit het bestuursoptreden worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit geen enkel stuk blijkt dat het bestuur bij de verzoekende partij de verwachting heeft gewekt dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven omdat er een aanvraag tot erkenning lopende is. De verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk voorhouden dat haar verblijf in België werd getolereerd nu haar reeds op 3 juni 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarbij de verwerende partij er toen ook reeds op wees dat er geen concrete gegevens voorliggen waaruit blijkt dat haar relatie met de voorgehouden partner als beschermenswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM moet worden aanzien. Tevens had de verwerende partij er op dat moment ook al op gewezen dat wat betreft de relatie tussen de voorgehouden partner en het – op dat moment nog ongeboren – kind er evenmin concrete gegevens werden voorgelegd. De verzoekende partij die voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk naast zich heeft neergelegd, kan bezwaarlijk stellen dat haar illegaal verblijf werd getolereerd omwille van haar gezinssituatie.

2.8.6. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens heeft geoordeeld dat er geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt tussen haarzelf en haar kind met de voorgehouden partner in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.8.7. Daarenboven blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verzoekende partij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf in België. Derhalve dient verzoeksters situatie vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM te worden beschouwd als een situatie van eerste binnenkomst. Het bestreden bevel houdt geen beëindiging in van enig verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een daadwerkelijke inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij. In een situatie van eerste toelating, gebeurt immers geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad houdt er verder ook rekening mee dat de verzoekende partij, in de periode dat zij haar gezinsleven in België opbouwde, wist dat haar verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in dit land vanaf het begin precair was. Ook het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het EHRM dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat haar situatie van die aard is dat deze aanleiding zou kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Zij betoogt dat zij al gedurende twee jaar religieus is gehuwd en samenwoont sinds begin 2021 en dat haar voorgehouden partner het kind wil erkennen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat niet blijkt dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf om van daaruit een aanvraag om gezinshereniging in te dienen ernstige of onherroepelijke schade toebrengt aan het gezinsleven, te meer de verzoekende partij in tussentijd contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken, zoals de verwerende partij ook al had opgemerkt in de beslissing van 3 juni 2021. Immers blijkt dat de partner van de verzoekende partij in juli 2020 is afgereisd naar Polen, zodat niet blijkt dat bezoeken niet mogelijk zouden zijn. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat de aangevoerde schade aan het gezinsleven is te wijten aan verzoeksters volgehouden illegale verblijf. De verzoekende partij was zich hier goed van bewust, vermits haar reeds op 3 juni 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Waar zij nog betoogt dat zij niet kan terugkeren naar Polen uit angst voor haar familie, blijkt dat de verwerende partij aangaande dit punt in de beslissing van 3 juni 2021 reeds heeft geoordeeld dat er zich geen probleem in de zin van artikel 3 van het EVRM voordoet bij terugkeer naar Polen omdat de verzoekende partij niet verder komt dan loutere verklaringen en haar eigen appreciatie van de zaken. De verzoekende partij slaagt er geenszins in aan deze vaststelling afbreuk te doen. Zij had voorts ruimschoots de tijd om een verblijfsaanvraag in functie van haar partner in te dienen. Zij maakt met haar betoog niet op concrete wijze aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid was om dit te doen. Wat betreft het kind, geboren op 25 november 2021 en (nog) niet erkend door de partner, merkt de Raad ook op dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat sinds de geboorte van het kind reeds dermate hechte banden zouden zijn ontstaan dat de partner als vaderfiguur zou gelden. Uit de voorgelegde stukken blijkt dit op zich niet. De Raad wijst er ook op dat het bestreden bevel niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij geen gezinshereniging meer zou kunnen aanvragen. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat zij geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen, hetgeen trouwens wordt bevestigd in de bestreden beslissing.

2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook de aangehaalde schending van de overige bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER